

прѣди не е бивала (II, 595). До кждѣ сж стигнали турцитѣ прѣзъ тая година — не е извѣстно. Фактъ е, обаче, че още приживѣ на Александра, се чуватъ турски грабежи близо до Търновско. Мѣстнитѣ прѣдания мѣлчатъ, защото не е останало мѣстно бѣлгарско население слѣдъ потрѣситѣ отъ тая година, та дори до освобождението. Споменитѣ отъ по-ужасното слѣдъ 1393 г. заличаватъ по-слабитѣ спомени отъ прѣди тази дата. А тукъ тамъ споменитѣ сж изчезнали заедно съ самото население.

За нещастието отъ 1346 г. Александъръ обвинява Кантакузина, но той, както винаги, се извинява и хвърля вината другиму. Въ сѫщата тая година умира и духовниятъ водителъ на движението въ Парория (срѣдневѣковни мѣнастирски свѣрталища, подъ Каваклий, днесъ „Мѣнастирски върхове“), отъ което врѣме е и разсипването на това духовно огнище. Окончателното разоряване на Парория е въ слѣдната 1347 год.

Когато Кантакузинъ влѣзалъ въ Цариградъ, като императоръ (2 февруари 1347), и далъ дѣщеря си за жена на Орханъ, турцитѣ устройватъ голѣмъ ловъ изъ Одринско. Види се, по тоя случай началникътъ на града Скопелосъ (днесъ съ развалини надъ Кѣркклисе) е писалъ на монаситѣ въ Парория „или да се затворятъ въ кулитѣ си прѣзъ врѣме на тия опасни ловове, или да напустнатъ Парория“, за да не бѣдатъ избити и осквернени. (Укрѣплениета въ Парория сж били направени отъ Александра по внушение-то на Григорий Синайтъ и чрѣзъ молбата на ученика му Теодосий — прѣдпослѣденъ бѣлгарски патриархъ. Това е било малко прѣди 1346 г. и визира турскитѣ тукъ грабителски нашествия. Ромилъ въ житието си пише, че по това врѣме около Парория върлували разбойници, нарѣчени хоусаре, по-хищни отъ звѣроветѣ, които оплѣнявали всичко, мѫчели монаситѣ за пари, като ги мушкали по коремитѣ съ шишове и т. н.)¹⁾. Слѣдъ извѣстието на Скопелския началникъ, Парорскитѣ монаси и ученици напуштаятъ окон-

¹⁾ Вжъ стр. 17 отъ житието на Ромилъ, изд. на Сарку, 1900 г.; Хоусаре, пише Ромилъ, е изразъ употребяванъ отъ мѣстното население (това на юго-източна Бѣлгария). Думата Хусаръ се срѣща и у маджаритѣ. Днесъ у настъ е изчезнала и ще е съ прабѣлгарски слѣди.